

Arrest

nr. 342 069 van 2 maart 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Turkse nationaliteit te zijn, op 16 juli 2024 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 juni 2024 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 juni 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 24 juli 2024 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 16 februari 2026.

Gelet op de pleitnota van 9 februari 2026 ingediend door de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 4 september 2023 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 19 juni 2024 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.09.2023 werd ingediend en op datum van 02.05.2024 werd geactualiseerd door :

A. I. N. (...) (N° R.N. xxxxxxxxxx)

Geboren te Salipazari op (...)1993

I., H. I. (...) (R.R. xxxxxxxxxx)

Geboren op (...)1993

Nationaliteit: Turkije

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat zij op 09.03.2021 in het bezit gesteld werden van een A-kaart, mijnheer in het kader van een gecombineerde vergunning en mevrouw in het kader van gezinshereniging met mijnheer. De A-kaart van mijnheer was uiteindelijk geldig tot 08.12.2022 maar werd niet meer verlengd daar het gewest op 17.01.2023 een beslissing tot weigering toelating arbeid nam. Mijnheer betekende een bevel om het grondgebied te verlaten op 03.04.2023. Het verblijf van mevrouw werd ingetrokken op 24.03.2023 daar de referentiepersoon (haar echtgenoot) niet meer over verblijfsrecht beschikte. Deze beslissing ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 01.06.2023.

Betrokkenen halen aan dat zij, als Turkse onderdanen, geen buitengewone omstandigheden hoeven aan te tonen. Zij beroepen zich hierbij op artikel 1 en 2 van het Europese Vestigingsverdrag. Echter, dit verdrag stelt hen niet vrij van het volgen van de bepaling van de Vreemdelingenwet. Turkse onderdanen zijn nog steeds visumplichtig en beschikken aldus niet automatisch over het recht tot binnenkomst. Betrokkenen kunnen zich dus niet nuttig beroepen op het Europese Vestigingsverdrag dat dateert uit 1955 maar dienen zich te schikken naar de bepalingen van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980.

Betrokkenen beroepen zich verder op artikel 10 van de Vreemdelingenwet en meer bepaald op het Associatieakkoord en het bilateraal tewerkstellingsakkoord tussen België en Turkije van 16 juli 1964. Echter, betrokkenen kunnen niet dienstig verwijzen naar artikel 10 aangezien zij een verblijf aanvragen op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat de broer van mijnheer in België zou verblijven evenals andere familieleden, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkenen geenszins van de verplichting om hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien worden er geen persoonsgegevens verschaft van deze vermeende familieleden zodat noch de verwantschap noch hun verblijfsrecht kan worden nagegaan. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij in Turkije niets meer te zoeken zouden hebben omdat zij hun opleidingen daar voltooid zouden hebben, er geen job zouden hebben en heel hun hebben en houden verkocht zouden hebben. Zij zouden geen andere familieleden of sociaal leven hebben in Turkije en aldus geen enkele binding meer hebben met Turkije. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim 27 jaar in Turkije en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Het staat betrokkenen vrij om voor hun terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor

kan de bewering dat betrokkenen geen bindingen meer zouden hebben met Turkije niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun hele leven zich in België zou afspelen, dat hun privéleven hier gesitueerd zou zijn en dat zij hier een gezins- en familieleven hebben in de zin van artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen melding maken van de aanwezigheid van verschillende familieleden, waaronder de broer van mijnheer, maar geen enkel stuk voorleggen dat betrekking heeft op deze vermeende familieleden. Uit niets blijkt dat zij hun gezinsleven in Turkije, waar zij huwden en samenwoonden alvorens naar België te komen, niet kunnen verderzetten. Daarnaast mag redelijkerwijze aangenomen worden dat betrokkenen nog hechte banden hebben met Turkije, waar zij beiden geboren en getogen zijn en 27 jaar van hun leven doorgebracht hebben, tegenover drie jaar in België. Gezien hun legale verblijf van 09.03.2021 tot 08.12.2022 voor mijnheer en van 09.03.2021 tot 24.03.2023 voor mevrouw mag aangenomen worden dat betrokkenen waarschijnlijk wel degelijk banden hebben opgebouwd in België, niettegenstaande zij hiervan geen bewijzen voorleggen bij huidige aanvraag 9bis (betrokkenen leggen geen enkele getuigenverklaring voor). Wij merken echter op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

De advocaat van betrokkenen haalt aan dat betrokkenen op een gedoogde manier in België hebben verbleven sinds 2021. Echter, betrokkenen waren er steeds van op de hoogte dat hun verblijf verbonden was aan voorwaarden en bovendien slechts een tijdelijk verblijfsrecht was. Bovendien betekenden zij beiden een bevel om het grondgebied te verlaten. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie vrijwillig gevolg dienen te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkenen kozen er echter voor om geen gevolg te geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten.

Het feit dat betrokkenen een arbeidscontract voorleggen en hier tewerkgesteld kunnen worden, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan tijdens hun legale verblijf. De toelating tot arbeid voor mijnheer werd geweigerd door het gewest op 17.01.2023 en het verblijfsrecht van mevrouw werd ingetrokken op 24.03.2023. Betrokkenen hebben aldus geen officiële toestemming meer om betaalde arbeid te verrichten op het Belgische grondgebied. Indien betrokkenen een verblijfsvergunning wensen te verkrijgen omdat zij alhier wensen te werken, dienen zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Betrokkenen verwijzen naar het reisadvies van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken voor Turkije waaruit zou blijken dat de situatie in Turkije zorgwekkend zou zijn. Dit element kan echter niet weerhouden worden omstandigheid aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkenen, die de Turkse nationaliteit hebben. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkenen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij al goed geïntegreerd zouden zijn door hun tewerkstelling en door hun vrienden, dat al hun belangen zich in België zouden situeren, dat zij hier een vast adres zouden hebben, dat zij al meer dan twee jaar in België zouden verblijven, dat mijnheer onmiddellijk aan de slag zou kunnen, dat er sprake zou zijn van sociale verankering, dat zij hier hun inburgeringsattest behaald zouden hebben, dat zij de landstalen goed onder de knie gekregen zouden

hebben, dat zij hier lessen Nederlands gevolgd zouden hebben, dat zij ook economisch hun steentje zouden bijgedragen hebben, dat mijnheer zijn rijbewijs behaald zou hebben, dat zij werkbereid zouden zijn, dat zij bereid zouden zijn om hun steentje bij te dragen, dat zij op alle vlakken geïntegreerd zouden zijn, dat zij hier een sociaal netwerk opgebouwd zouden hebben, dat mijnheer zijn Belgisch rijbewijs voorlegt evenals zijn Turkse diploma's, inschrijvingsbewijzen voor Nederlandse taallessen, zijn arbeidsovereenkomst, verschillende loonfiches en zijn attest van inburgering en dat mevrouw haar loonfiches voorlegt evenals haar attest van inburgering, haar Turkse diploma, haar certificaat Nederlands richtgraad 1 en haar arbeidsovereenkomst) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.3. Op 19 juni 2024 worden de verzoekende partijen tevens het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing, die luiden als volgt:

- ten aanzien van eerste verzoekende partij:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer:

Naam, voornaam: I., H. I. (..)

geboortedatum: (..)1993

geboorteplaats: sisli

nationaliteit: Turkije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat zij minderjarige kinderen heeft.

Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Uit het administratief dossier blijkt niet dat er sprake is van een actuele medische problematiek die betrokkenen verhindert om te reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

- ten aanzien van tweede verzoekende partij:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw,

Naam, voornaam: A. I., N. (..)

geboortedatum: (..)1993

geboorteplaats: Salipazari

nationaliteit: Turkije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat zij minderjarige kinderen heeft.

Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Uit het administratief dossier blijkt niet dat er sprake is van een actuele medische problematiek die betrokkenen verhindert om te reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in haar pleitnota de exceptie van onontvankelijkheid op met betrekking tot tweede verzoekende partij. Zij wijst erop dat tweede verzoekende partij op 19 januari 2026 vertrokken is naar Turkije en aldus geen belang meer heeft bij onderhavig beroep.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van deze wet enkel voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St.*, Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. *Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198- 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat tweede verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de tweede verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Het belang moet persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig zijn (RvS 25 maart 2013, nr. 222.969). Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Uit de door de verwerende partij overgemaakte stavingstukken blijkt inderdaad dat tweede verzoekende partij op 19 januari 2026 vrijwillig teruggekeerd is naar Turkije. Hierdoor werd het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van tweede verzoekende partij uitgevoerd zodat zij dienaangaande geen actueel belang meer heeft bij onderhavig beroep. De Raad wijst er verder op dat uit de bewoordingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat enkel een vreemdeling die in België verblijft een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan indienen. De tweede verzoekende partij bevindt zich niet in dit geval, aangezien zij teruggekeerd is naar het land van herkomst. Nu de tweede verzoekende partij zich niet langer op het Belgisch grondgebied bevindt, is een afgifte van een verblijfsmachtiging aan de tweede verzoekende partij in België niet meer mogelijk. Zij zal in het buitenland beroep moeten doen op de bevoegde diplomatieke of consulaire post om de nodige binnenkomst- en verblijfsdocumenten te verwerven. Een eventuele vernietiging kan haar dan ook geen voordeel meer opleveren (*cfr.* RvS 13 augustus 2002, nr. 109.731 en RvS 2 december 2015, nr. 11.643 (c)). Tweede verzoekende partij heeft bijgevolg evenmin nog belang bij het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

2.3. Door de verzoekende partijen werd niet gereageerd op de pleitnota van de verwerende partij. Gelet op voorgaande is het beroep van de tweede verzoekende partij onontvankelijk wegens een gebrek aan actueel belang.

3. Onderzoek van het beroep met betrekking tot eerste verzoekende partij

3.1. Eerste verzoekende partij zet een eerste middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

“Eerste middel: schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; van artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet; van de beginselen van behoorlijk bestuur, i.h.b. het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en materieel motiveringsbeginsel; en van artikel 8 EVRM

1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;

2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;

3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en

volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

Verwerende partij stelt dat de regularisatieaanvraag van verzoekers onontvankelijk zou zijn, omdat er niet zou zijn aangetoond dat er sprake is van 'buitengewone omstandigheden'.

Verzoekers kunnen hier geenszins mee akkoord gaan.

Volgens de algemene regel dient de regularisatieaanvraag inderdaad te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de verzoeker de nationaliteit heeft of waar hij een verblijfsrecht heeft.

Artikel 9bis Vreemdelingenwet bepaalt evenwel het volgende:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan dienst gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. [...]."

Indien er buitengewone omstandigheden zijn, kan de regularisatieaanvraag dus worden ingediend in België (RvSt nr. 56146; RvSt nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert daarbij dat de term "circonstances exceptionnelles" gelezen moet worden als "circonstances extraordinaires" (RvSt 11 juli 1996, nr. 60962, T.Vreemd. 1997, nr. 4, 385). Dit betekent dat "buitengewone omstandigheden" geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de verzoeker.

Een buitengewone omstandigheid is dus niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de verzoeker om naar zijn land van herkomst terug te keren om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de verzoeker "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de verzoeker zelf!

6.

Voor Turkse onderdanen geldt er een uitzondering op de regel dat de aanvraag tot machtiging in het buitenland ingediend moet worden (Art. 9, lid 2 Vw.). Turkse onderdanen hebben geen recht op verblijf in België, maar wel het recht om België binnen te komen en de aanvraag om machtiging tot een verblijf van meer dan drie maanden hier in te dienen. Dit volgt uit artikelen 1 en 2 van het Europees Vestigingsverdrag dat in de schoot van de Raad van Europa is aangenomen (L. DENYS, "Van artikel 9 lid 1, 2 en 3 Vw. naar artikelen 9, lid 1 en 2, 9bis en 9ter Vw."

Bovendien stelt artikel 10, §1, lid 1, 1° Vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat de vreemdeling wiens recht op verblijf erkend wordt door een internationaal verdrag, door de wet of door een koninklijk besluit, ook het recht op een verblijf van 3 maanden heeft. Zo kunnen vreemdelingen hun recht op een verblijf voor langere duur dus ook putten uit bilaterale overeenkomsten. Voor Turkse onderdanen is dit mogelijk op grond van het Associatieakkoord en het bilateraal tewerkstellingsakkoord tussen België en Turkije van 16 juli 1964.

In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert dienen verzoekers dus GEEN buitengewone omstandigheden aan te tonen.

Verzoekers brengen hiervoor ook recente rechtsleer bij dewelke deze visie bevestigen. (stuk 23) Verzoekers citeren:

"Volgens het arrest-Dülger moet de uitlegging van het begrip "gezinsleden" zoals vermeld in Besluit nr. 1/80 naar analogie gebeuren met de uitlegging van dit begrip in Besluit nr. 3/80 van de Associatieraad aangaande de toepassing van de socialezekerheidsregelingen van lidstaten op de Turkse werknemers en hun gezinsleden. Artikel 1 van dat besluit bepaalt dat onder gezinslid hetzelfde wordt verstaan als bepaald in artikel 1 van Verordening 1408/71/EG:

"f) wordt onder "gezinslid" verstaan iedere persoon die in de wetgeving krachtens welke de prestaties worden verleend of, in de gevallen bedoeld in artikel 22, lid 1, sub a), en artikel 39, in de wetgeving van de Lid-Staat op het grondgebied waarvan hij woont, als gezinslid wordt aangemerkt of erkend, of als huisgenoot wordt aangeduid; indien deze wetgevingen echter uitsluitend als gezinslid of huisgenoot beschouwen degene die bij de werknemer inwoont, wordt aan deze voorwaarde geacht te zijn voldaan, wanneer de betrokkene in hoofdzaak op kosten van bedoelde werknemer wordt onderhouden."

Aldus is de opsomming in artikel 10 Vw. in elk geval te beperkt en zouden de andere gezinsleden, zoals meerderjarige descendentes die ten laste zijn, doch ook ascendentes ten laste en feitelijke partners met een duurzame relatie, eveneens een aanvraag moeten kunnen indienen.

Vermits zij niet vallen onder artikel 10 Vw., zal hun aanvraag noodzakelijkerwijze gebaseerd zijn op artikel 9 Vw. waarbij zij eveneens de aanvraag in België zouden moeten kunnen indienen zonder buitengewone omstandigheden te moeten aantonen, nu dit een nieuwe procedurele beperking inhoudt.”

Louter volledigheidshalve wensen verzoekers evenwel toch een aantal buitengewone omstandigheden te vermelden.

7.

Verzoekers verblijven evenwel sinds 19.01.2021 onafgebroken in België en dus meer dan 3 jaar! Er is sprake van een onafgebroken verblijf van meer dan 3 jaar in hoofde van verzoekers.

Verzoeker kwam naar hier door zijn voormalige Turkse werkgever, dhr. T. T. (...). Deze werkgever was dringend op zoek naar chauffeurs voor zijn onderneming genaamd 'TK T. (...)' en verzoeker had zijn rijbewijs in Turkije, hetgeen hij uiteindelijk ook hier behaalde voor transport, zijnde rijbewijs D1. Verzoeker verkreeg dan ook een arbeidskaart dewelke geldig was tot 08.12.2022. (STUK 3)

Deze werkgever van verzoeker werd echter ernstig ziek en kreeg kanker, deze werd voor een lange periode gehospitaliseerd waardoor deze niet meer het nodige kon doen voor verzoeker om de arbeidskaart in orde te brengen. Reden waarom de voormalige raadsman van verzoeker één en ander trachtte in orde te brengen. (STUK 10) Dit lukte helaas niet en de aanvraag om toelating tot arbeid van verzoeker werd geweigerd per beslissing dd. 24.02.2023. (STUK 4) Verzoeker bleef niet bij de pakken zitten en ging op zoek naar een andere werkgever, dewelke hij vond. Hij tekende op 19.05.2023 dan ook een voltijdse arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur bij de BV R. (...).

Verzoekster werd op 9.03.2021 in het bezit gesteld van een A-kaart op basis van gezinshereniging artikel 10bis in functie van haar echtgenoot. Verzoekster werd op basis hiervan ook in het bezit gesteld van een verblijfsmachtiging van beperkte duur.

Op 6.03.2023 werd er een verlenging van verzoekster haar A-kaart toegestaan, doch blijkbaar betrof deze verlenging een materiële vergissing. Doordat de referentiepersoon van verzoekster, zijnde haar man, geen nieuwe geldige beroepskaart meer kreeg werd er per beslissing dd. 24.03.2023 besloten om haar A-kaart in te trekken. (STUK 18)

Verzoekers kwamen samen naar België, omwille van de werkgelegenheid die verzoeker kreeg aangeboden. Verzoekers verkochten dan ook heel hun hebben en houden in Turkije om hier een nieuw leven te starten. Inmiddels zijn verzoekers al goed geïntegreerd mede door de jobs maar ook door al de vrienden die zij hier hebben gemaakt. Verzoekers voltooiden in Istanbul en Anadolu (Turkije) hun opleiding en hebben in Turkije dus niets meer te zoeken, zij hebben aldaar geen job, noch volgen zij aldaar nog een opleiding. (STUKKEN 5 + 17 + 19)

Verwerende partij negeert in de bestreden beslissing compleet het feit dat verzoeker hier steeds heeft gewerkt en dat hij -door ziekte van de werkgever- zijn job verloor. Hetgeen natuurlijk een plotse overmacht situatie uitmaakt.

Verzoekers hebben hier steeds de correcte verblijfsprocedures doorlopen, waardoor zij zich ten volle – en dit op reguliere wijze - hebben kunnen integreren in België. Zij hebben hier een vast adres, gewerkt, een sociale verankering, zij spreken de landsta(a)l(en) en hebben hier familie!

Verzoekers hebben hier een duurzaam gezins-, familie- en privé leven en kunnen dus ook niet tijdelijk terugkeren om de 9bis-aanvraag vanuit Turkije in te dienen (en tijdelijk is hier relatief, gelet op de lange behandelingsduur van 9bis-aanvragen).

Hen nu dus de regularisatie van hun verblijf cf. artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gaan ontzeggen, gaat in tegen het redelijkheids-, het vertrouwens- en het rechtszekerheidsbeginsel. Door het jarenlange gedekte dan wel gedoogde verblijf, mochten verzoekers erop vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn bleef aanhouden en dat er dus geen reden was dat het bestuur plots anders zou handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt.

8.

Zoals hierboven reeds gesteld verblijven verzoekers reeds meer dan 3 jaar onafgebroken in België, meer bepaald sinds 19.01.2021 en is er sprake van een onafgebroken verblijf van 3 jaar.

Verzoekers hebben hier het merendeel van de tijd op legale wijze verbleven en hebben zich aldus kunnen integreren in België.

Zo hebben zij hier een vast adres te (...), waar ze samenwonen en een hecht gezin vormen. (STUKKEN 6 + 15 + 16).

Door hun jarenlange verblijf in België, hebben verzoekers ook de landstalen goed onder de knie gekregen. Dit heeft hun integratie er alleen maar op vergemakkelijkt. Ze volgden hier dan ook lessen voor Nederlands als tweede taal. (STUK 9 + 20 + 21)

Verwerende partij houdt op generlei wijze rekening met deze (economische) integratie van verzoekers.

Ook droegen verzoekers op economisch vlak hun steentje bij. De werkgelegenheid dewelke aan verzoeker werd aangeboden was namelijk de drijfveer om samen naar België te komen en hun hebben en houden in Turkije te verkopen.

Verzoeker ging dan ook aan de slag bij TK (..) BVBA, met maatschappelijke zetel te (..), ingeschreven in de KBO onder het nummer (..). Deze onderneming verzorgde goederenvervoer over de weg.

Verzoeker behaalde dan ook zijn rijbewijs om dit transport te kunnen verzorgen en ging aan de slag bij TK (..) BVBA. Verzoeker brengt dan ook hiervan zijn loonfiches bij. (STUKKEN 3 + 12)

Echter sloeg het noodlot toe want deze werkgever kreeg een ernstige ziekte waardoor deze voor onbepaalde tijd gehospitaliseerd werd. De voormalige raadsman van verzoeker trachtte daarom de verlenging van zijn arbeidskaart in orde te brengen, doch dit is niet gelukt. (STUK 10) De aanvraag van een nieuwe arbeidskaart werd dan ook geweigerd per beslissing dd. 24.02.2023. (STUK 4)

Verzoeker ging dan ook op zoek naar een nieuwe werkgever. Verzoeker vond dan ook een nieuwe werkgever die hem graag een job wou geven, namelijk de R. (..) BV met maatschappelijke zetel te (..), ingeschreven in de KBO onder het nummer (..). Deze onderneming is een groothandel in niet-diepgevroren voedingsmiddelen, dranken en genotmiddelen en zij zochten iemand voor het transport. De functie van verzoeker zou dan ook weer chauffeur behelzen. (STUK 11) Doch deze arbeidsovereenkomst zal moeilijk kunnen plaatsvinden als verzoeker geen legaal verblijf zal hebben..

Ook verzoekster droeg op economisch vlak haar steentje bij. Verzoekster werd op 9.03.2021 in het bezit gesteld van een A-kaart op basis van gezinshereniging artikel 10bis in functie van haar echtgenoot. Verzoekster werd op basis hiervan ook in het bezit gesteld van een verblijfsmachtiging van beperkte duur. Zo kon zij eveneens gaan werken, hetgeen zij ook deed.

Zij ging dan ook aan de slag bij D. (..) BV, met maatschappelijke zetel te (..), ingeschreven in de KBO onder het nummer (..). Deze onderneming baat een eetgelegenheid uit, met name een (..). (STUK 15)

Op 6.03.2023 werd er een verlenging van verzoekster haar A-kaart toegestaan, doch blijktbaar betrof deze verlenging een materiële vergissing. Doordat de referentiepersoon van verzoekster, zijnde haar man, geen nieuwe geldige beroepskaart meer kreeg werd er per beslissing dd. 24.03.2023 besloten om haar A-kaart in te trekken. (STUK 6)

Deze beslissing kwam natuurlijk als een donderslag bij heldere hemel, daar verzoekster net een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur had aangeboden gekregen bij haar huidige werkgever. (STUK 22) De arbeidsovereenkomst werd namelijk getekend op 21.03.2023 en amper 3 dagen later werd haar A-kaart plots ingetrokken omwille van een materiële vergissing...

Het behoeft dan ook geen groot betoog dat deze arbeidsovereenkomst moeilijk zal kunnen worden uitgevoerd als verzoekster geen legaal verblijf heeft..(

Het moge dan ook duidelijk zijn dat verzoekers zeker en vast bereid zijn om hun steentje bij te dragen aan de economie en zeker en vast werkbereid zijn. Verzoekers hebben hier beiden steeds gewerkt. (STUKKEN 12 +15)

Verzoekers zullen dus in geen geval ten laste vallen van de Belgische Overheid.

Verwerende partij meent dat het feit dat verzoekers hier werkten en tewerkgesteld kunnen worden niet aanzien kan worden als een buitengewone omstandigheid. Verzoekers verkochten hun hebben en houden in Turkije en hebben aldaar niets meer. Het is dan ook erg disproportioneel als verzoekers terug naar Turkije zouden moeten terwijl zij hier kunnen werken, hun vast adres en familie hebben. Dit valt onder de toepassing van een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Verwerende partij schendt alhier dan ook haar motiveringsplicht.

9.

Zoals gezegd hebben verzoekers – gedurende het lange gedoogde/gewettigde verblijf alhier – hun hele leven hier opgebouwd. Dit hebben zij grotendeels op reguliere wijze kunnen doen.

Hiertoe werden verschillende elementen aangehaald en stukken bijgebracht (dewelke deel uitmaken van het administratief dossier van verwerende partij):

- Al jaar en dag een vast adres waarop het gezin zijn duurzaam gezinsleven onderhoudt;
- Het beheren van de Nederlandse taal (stukken 9, 13, 16, 20 en 21)
- Deelname aan het economisch en maatschappelijk leven: verzoekers hebben alhier gewerkt en kunnen hier zelfs nog steeds aan de slag. (stukken 11,12,15 en 22)
- Bewijs van goed gedrag en maatschappelijke integratie (stukken 8,13 en 16)

Verzoeker heeft hier dus hun familie- en privé leven uitgebouwd in de zin van artikel 8 EVRM.

Verzoeker heeft trouwens ook nog een broer dewelke hier legaal verblijf heeft.

Verzoekers wonen namelijk boven zijn winkel. De broer zelf is gelegen op amper 2km afstand waardoor zij natuurlijk regelmatig contact hebben.

Verwerende partij gaat hier veel te licht over, hetgeen getuigt van een onzorgvuldige houding vanwege het bestuur. Er wordt namelijk te weinig rekening gehouden met deze elementen vanuit de beoordeling van 'buitengewone omstandigheden'. Men had, als zorgvuldige en redelijke overheid, de elementen moeten toetsen aan de concrete omstandigheden die de aanvraag van verzoeker typeren!

De rechtspraak is nochtans duidelijk. Een lang verblijf in België dient, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, zowel onderzocht te worden vanuit het oogpunt van de "buitengewone omstandigheden" als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde (RvS 13 januari 2000, nr. 84.658), hetgeen in casu allesbehalve gebeurde! Een ander arrest stelt dan weer dat het niet is uitgesloten dat eenzelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid ter staving van de indiening van de aanvraag in

België kan uitmaken, als een argument ten gronde om de machtiging tot verblijf te bekomen (RvS 9 april 1998, nr. 73.025, Rev.dr.étr. 1998, 69).

Verzoekers zijn bijgevolg van mening dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, waardoor zij hun aanvraag niet vanuit Turkije kunnen indienen, en dat zij vervolgens dienen te worden geregulariseerd.

Verwerende partij had rekening moeten houden met ál deze elementen.

Zoals uit hetgeen hierboven blijft, is er wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden waardoor de regularisatieaanvraag van verzoekers in België werd ingediend. De beslissing van verwerende partij getuigt van een gebrekkig onderzoek naar álle elementen in het dossier van verzoekers. Verwerende partij had concreet moeten motiveren waarom de aanvraag van verzoekers onontvankelijk is.

Verzoekers onderhouden hier een duurzaam gezins-, familie- en privé leven en kunnen dus ook niet tijdelijk terugkeren om de 9bis-aanvraag vanuit Turkije in te dienen (en tijdelijk is hier relatief, gelet op de lange behandelingsduur van 9bis-aanvragen).

Verzoekers hun hele leven speelt zich bijgevolg af in België. Zij onderhouden dan ook geen enkele binding meer met zijn land van herkomst, heeft aldaar geen familie meer en hebben geen verblijfplaats.

Hen nu dus de regularisatie van hun verblijf cf. artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gaan ontzeggen, gaat in tegen het redelijkheids-, het vertrouwens- en het rechtszekerheidsbeginsel. Door het jarenlange (!) gedekte dan wel gedoogde verblijf, mochten verzoekers en hun familie erop vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn bleef aanhouden en dat er dus geen reden was dat het bestuur plots anders zou handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt.

Verzoekers kunnen dus niet terugkeren naar Turkije om daar hun regularisatieaanvraag in te dienen én te doorlopen; deze procedures zijn prioritair en duren bijzonder lang. Verzoekers zijn bovendien reeds jaren niet meer in Turkije geweest en hebben er geen verblijfplaats of werk, verzoekers hebben zich hier op duurzame en legale wijze gevestigd! Verwachten dat verzoekers dit achterlaten, al zou het 'tijdelijk' zijn (tijdelijk kan nog steeds erg lang zijn!), en aldus hun familie achterlaten is onmenselijk en gaat in tegen artikel 8 van het EVRM. (zie infra)

Alleszins hebben verzoekers hier dus duidelijk een gezins- en familieleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Verzoekers kunnen dus onmogelijk terugkeren naar Turkije waar zij geen enkele kans maken op een gezins- en privéleven, daar al hun privé en gezinsbelangen zich alhier situeren. Zelfs een 'tijdelijke' scheiding zou aldus een buitengewone inspanning betekenen voor verzoekers en een schending van artikel 8 EVRM.

Bovendien is het reisadvies op de website van de FOD Buitenlandse Zaken zorgwekkend voor verzoekers. Verwerende partij tracht dit af te wimpelen stellende dat dit advies niet kan weerhouden worden omdat dit advies zou gelden voor toeristische reizen. Nu als het in het land van herkomst niet veilig is voor toeristen is het er natuurlijk ook niet veilig voor burgers...

Het middel is derhalve ernstig.

10.

Er is bijgevolg wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis, §1 Vreemdelingenwet.

Er wordt in de bestreden beslissing te weinig rekening gehouden met deze elementen vanuit de beoordeling van de "buitengewone omstandigheden".

Men hanteert een standaard motivering, waarbij te weinig wordt ingegaan op het leven van verzoekers alhier (gedurende meer dan 3 jaar) en het gebrek aan dit element in het herkomstland door de jarenlange afwezigheid.

Daarnaast is er, gelet op hetgeen hierboven werd aangehaald en gestaafd met objectieve stukken, ook sprake van elementen ten gronde, waardoor het verblijf van verzoekers dient te worden geregulariseerd.

Verzoekers achten het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel dan ook geschonden.

Verwerende partij heeft zich immers beperkt tot een theoretische uitleg en het opsommen van alle elementen die door verzoeker werd aangehaald in zijn regularisatieaanvraag om dan kortweg te concluderen dat deze niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard. Verzoeker kan met andere woorden onvoldoende afleiden uit de bestreden beslissing waarom zijn langdurig verblijf, met respect voor de Belgische waarden en normen, de aanvraag in België niet verantwoordt.

Met dergelijke motivering kan verwerende partij simpelweg álle aanvragen weigeren. Nochtans is een regularisatieaanvraag cf. artikel 9bis Vreemdelingenwet nog steeds een aanvraag om humanitaire redenen.

Verzoekers kunnen met andere woorden onvoldoende afleiden uit de bestreden beslissing waarom 1) hun langdurig (meer dan 3 jaar!) verblijf, met respect voor de Belgische waarden en normen 2) hun concrete omstandigheden in het licht van zijn duurzame integratie en familieleven alhier, en 3) het totale gebrek aan dit alles in het herkomstland, óók tijdelijk, de aanvraag in België niet verantwoorden.

Bovendien herhalen verzoekers dat zij reeds 3 jaar niet meer in Turkije zijn geweest, en dat zij aldaar geen familieleden hebben, geen woonplaats hebben en geen werk hebben.

Nochtans is een regularisatieaanvraag cf. artikel 9bis Vreemdelingenwet nog steeds een aanvraag om humanitaire redenen. Dit werd eveneens bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"2.5. [...] Verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen", te meer daar zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "een integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig

verblijf [...] een reden [kunnen] zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen". [...] Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatiebevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging quod non in casu. [...] Dit is in tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt in haar nota geen afdoende draagkrachtige motivering. [...]"

Verwerende partij heeft haar motiveringsverplichting aldus geschonden. Zij had op afdoende wijze moeten motiveren waarom het langdurig verblijf en de integratie van verzoekers + het gezinsleven in België + werkengagement en werkbereidheid, geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen om de aanvraag in België in te dienen.

Zij beperkt zich daarentegen tegen een standaard en theoretische opsomming!

De rechtspraak is nochtans duidelijk. Een lang verblijf in België dient, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, zowel onderzocht te worden vanuit het oogpunt van de "buitengewone omstandigheden" als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde (RvS 13 januari 2000, nr. 84.658). Een ander arrest stelt dan weer dat het niet is uitgesloten dat eenzelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid ter staving van de indiening van de aanvraag in België kan uitmaken, als een argument ten gronde om de machtiging tot verblijf te bekomen (RvS 9 april 1998, nr. 73.025, Rev.dr.étr. 1998, 69).

Verzoekers zijn bijgevolg van mening dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij dus geregulariseerd dienen te worden..

Verwerende partij had rekening moeten houden met ál deze elementen.

Zoals uit hetgeen hierboven blijft, is er wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden waardoor de regularisatieaanvraag van verzoekers in België werd ingediend. De beslissing van verwerende partij getuigt van een gebrekkig onderzoek naar álle elementen in het dossier van verzoekers. Verwerende partij had concreet moeten motiveren waarom de aanvraag van verzoekers onontvankelijk, dan wel ongegrond is. Verzoekers hebben aangetoond dat zij hier al meer dan 3 jaar verblijven en hun gezins- en privéleven zich alhier situeert.

11.

Gelet op hetgeen hierboven gesteld, kan geconcludeerd worden dat verwerende partij haar motiverings-, zorgvuldigheids-, redelijkheids- en rechtszekerheidsbeginsel heeft geschonden. De bestreden beslissing werd dan ook onterecht genomen.

Verzoekers zijn dus van mening dat zij voldoende hebben aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hun regularisatieaanvraag ten gronde had moeten worden behandeld. Zij verblijven al meer dan 3 jaar op duurzame en onafgebroken wijze in België. Er is sprake van een langdurig verblijf, een duurzame (economische) integratie en een duurzaam gezinsleven. Zij kunnen onmogelijk terugkeren naar Turkije, ook niet tijdelijk, zoals hierboven werd aangetoond.

Als gevolg hiervan werden tevens de bijlagen 13, i.e. het bevel om het grondgebied te verlaten, op onredelijke en onterechte wijze genomen, die dan ook nog eens op totaal gebrekkige wijze wordt gemotiveerd.

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond."

3.2. Eerste verzoekende partij zet een tweede middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

"Tweede middel: schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet

1.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet afdoende gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de situatie van verzoekers en van het feit dat hij een broer heeft die hier verblijft. Verwerende partij heeft desondanks helemaal geen poging ondernomen om rekening te houden met het privé en familieleven van verzoeker.

In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende zij echter een uitgebreid onderzoek te doen. Door de bestreden beslissing hebben verzoekers geen verblijf bekomen in België en zullen zij moeten terugkeren naar Turkije.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Gezien het ontbreken van de motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken van verzoeker is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

2.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.”

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privé leven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de – op beperkende wijze – opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

Indien verwerende partij een beslissing neemt met betrekking tot het verblijf van een persoon, dient zij steeds het recht op privéleven, zoals voorzien in artikel 8 EVRM, te betrekken in de belangenafweging.

3.

In casu betekent dit dat er een schending van artikel 8 EVRM voorligt, daar verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de hierboven besproken elementen, waaruit blijkt dat verzoekers hier een netwerk van persoonlijke en sociale belangen hebben (in het bijzonder zijn broer).

Zij hebben hier immers een vast adres, een sociaal netwerk, kunnen hier werken, ...

Kortom, verzoekers hebben hier een privé en familieleven in de zin van artikel 8 EVRM.

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoeker gescheiden dient te leven van zijn naaste familie en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan zijn familieleven (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 – Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

Verzoekers kunnen dus onmogelijk terugkeren naar Turkije waar zij geen enkele kans maken op een gezins- en privéleven, daar al hun privé en gezinsbelangen zich alhier, en dit al meer dan 3 jaar, situeren. Zelfs een ‘tijdelijke’ scheiding zou aldus een buitengewone inspanning betekenen voor verzoeker en een schending van artikel 8 EVRM.

Het middel is dan ook gegrond.”

3.3. Gelet op de onderlinge samenhang worden de middelen samen behandeld.

3.4. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft gesteld, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij zijn genomen. *In casu* geeft de eerste bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de eerste bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom eerste verzoekende partij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Anders dan wat eerste verzoekende partij voorhoudt blijkt uit de gegeven motivering wel degelijk waarom de door haar aangevoerde elementen niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden beschouwd. De verwerende partij gaat concreet in op de door de eerste verzoekende partij aangevoerde elementen en motiveert op omstandige wijze waarom deze niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden. Eerste verzoekende partij is – zoals ook uit de bespreking *infra* blijkt – geheel niet ernstig waar zij betoogt dat de eerste bestreden beslissing zich beperkt tot een “standaard motivering”.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, zoals gesteld door de eerste verzoekende partij doch *quod non in casu*, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

Ook de tweede bestreden beslissing bevat een motivering in rechte, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Verder wordt ook feitelijk gemotiveerd waarom een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, met name omdat eerste verzoekende partij niet in bezit is van een geldig visum en bijgevolg in België verblijft zonder in bezit te zijn van de daartoe vereiste documenten. Verder heeft de verwerende partij, met verwijzing naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd waarom de blijkens artikel 74/13 in ogenschouw te nemen elementen geen terugkeer naar het herkomstland verhinderen. Ook hier kan eerste verzoekende partij niet gevolgd worden als zou de verwerende partij dienaangaande geen motivering voorzien hebben.

Eerst verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat eerste verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar de eerste verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissingen, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

3.6. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.7. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, zijnde artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel

wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die eerste verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

3.8. Waar eerste verzoekende partij de subjectieve overtuiging is toegedaan dat zij wel degelijk buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft aangetoond wijst de Raad erop dat het haar toekomt de motieven in de eerste bestreden beslissing met concrete argumenten te betwisten, hetgeen zij op voormelde wijze nalaat te doen.

Verder blijkt niet dat de verwerende partij de definitie die de Raad van State van buitengewone omstandigheden gaf zou genegeerd hebben, met name dat dit geen omstandigheden zijn van overmacht, maar wel omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Nergens heeft de verwerende partij een aangehaalde buitengewone omstandigheid in de eerste bestreden beslissing afgewezen omdat geen overmacht werd aangetoond.

3.9. Eerste verzoekende partij meent voorts dat zij geen buitengewone omstandigheden hoeft aan te tonen omdat zij als Turkse onderdaan van een uitzondering op deze regel geniet.

3.10. Nazicht van het administratief dossier, en meer bepaald de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, leert dat eerste verzoekende partij onder meer had aangevoerd:

“Voor Turkse onderdanen geldt er een uitzondering op de regel dat de aanvraag tot machtiging in het buitenland moet worden ingediend (cf. artikel 9. tweede lid Vreemdelingenwet)

Turkse onderdanen hebben geen recht op verblijf in België, maar wel het recht om België binnen te komen en de aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden hier in te dienen. Dit volgt uit de artikelen 1 en 2 van het Europees Vestigingsverdrag, dat in de schoot van de Raad van Europa is aangekomen (L. DENYS, "Van artikel 9 lid 1, 2 en 3 Vw. naar artikelen 9, lid 1 en 2,9bis en 9ter Vw"),

Bovendien stelt artikel 10, 51, lid 1, 1" Vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat de vreemdeling wiens recht op verblijf wordt erkend door een internationaal verdrag, door de wet of door een koninklijk besluit, ook het recht op een verblijf van 3 maanden heeft-

Zodoende kunnen vreemdelingen hun recht op een verblijf voor langere duur dus ook putten uit bilaterale overeenkomsten. Voor Turkse onderdanen is dit mogelijk op grond van het Associatieakkoord en het bilateraal Teverwerkstellingsakkoord tussen België en Turkije dd. 16.07.1964,

Verzoekers dienen bijgevolg geen buitengewone omstandigheden aan te tonen om voorliggende aanvraag alhier te kunnen indienen.”

In de eerste bestreden beslissing wordt aangaande dit argument als volgt gemotiveerd:

“Betrokkenen halen aan dat zij, als Turkse onderdanen, geen buitengewone omstandigheden hoeven aan te tonen. Zij beroepen zich hierbij op artikel 1 en 2 van het Europees Vestigingsverdrag. Echter, dit verdrag stelt hen niet vrij van het volgen van de bepaling van de Vreemdelingenwet. Turkse onderdanen zijn nog steeds visumplichtig en beschikken aldus niet automatisch over het recht tot binnenkomst. Betrokkenen kunnen zich dus niet nuttig beroepen op het Europees Vestigingsverdrag dat dateert uit 1955 maar dienen zich te schikken naar de bepalingen van de Vreemdelingenwet d.d. 15.12.1980.

Betrokkenen beroepen zich verder op artikel 10 van de Vreemdelingenwet en meer bepaald op het Associatieakkoord en het bilateraal tewerkstellingsakkoord tussen België en Turkije van 16 juli 1964. Echter, betrokkenen kunnen niet dienstig verwijzen naar artikel 10 aangezien zij een verblijf aanvragen op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.”

Met een loutere herhaling van haar argumentatie in de aanvraag en een verwijzing naar het arrest *Dülger* slaagt eerste verzoekende partij er geenszins in aan te tonen dat de gegeven motivering incorrect is.

Wat betreft haar verwijzing naar het Europees Vestigingsverdrag wijst de Raad erop dat artikel 1 van dit Verdrag als volgt luidt:

“Elk der Verdragsluitende Partijen vergemakkelijkt voor onderdanen van de andere Partijen de toegang tot haar grondgebied voor een tijdelijk verblijf, en staat toe zich aldaar vrijelijk te verplaatsen, tenzij redenen van openbare orde, nationale veiligheid, volksgezondheid of goede zeden zich daartegen zouden verzetten.”

Artikel 2 van Europees Vestigingsverdrag luidt als volgt:

“Onder de in artikel 1 van dit Verdrag vermelde voorwaarden vergemakkelijkt elk der Verdragsluitende Partijen, voor zover zulks verenigbaar is met haar economische en sociale toestand, voor onderdanen van de andere Partijen het voortgezet of duurzaam verblijf op haar grondgebied.”

Aan het Verdrag is een Protocol gehecht, waarvan de bepalingen, luidens artikel 32 van het Europees Vestigingsverdrag, een integrerend deel uitmaken van dit verdrag. Afdeling I, a) van het aanvullend Protocol bij het Europees Vestigingsverdrag luidt als volgt:

“a) Iedere Verdragsluitende Partij heeft het recht, nationale criteria aan te leggen bij de beoordeling van: (1) “de redenen van openbare orde, nationale veiligheid, volksgezondheid of goede zeden” welke zich zouden kunnen verzetten tegen toegang van onderdanen van andere Partijen tot haar grondgebied; (2) De “economische en sociale toestand” welke zich zou kunnen verzetten tegen toegang van onderdanen van andere Partijen voor voortgezet of duurzaam verblijf of de uitoefening van op winst gerichte activiteit op haar grondgebied; (3) (...)”

Afdeling II, a) van het aanvullend Protocol bij het Europees Vestigingsverdrag luidt als volgt:

“a) De voorschriften welke de toegang, het verblijf en het zich verplaatsen van vreemdelingen, alsmede hun recht om op winst gerichte activiteit uit te oefenen, worden door dit Verdrag niet aangetast voor zover ze er niet mede in strijd zijn.”

In de mate dat eerste verzoekende partij betoogt dat het Europees Vestigingsverdrag een Verdrag in de zin van artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet betreft, verduidelijkt zij niet op basis waarvan zij meent te kunnen stellen dat het begrip “*vergemakkelijken*” in de zin van het Europees Vestigingsverdrag betekent dat zij het recht heeft om haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België in te dienen. De artikelen 1 en 2 van het Europees Vestigingsverdrag behelzen immers slechts een niet nader omschreven verbintenis tot het “*vergemakkelijken*” van het tijdelijk, respectievelijk het voortgezet of duurzaam verblijf. Het begrip “*vergemakkelijken*” vergt weliswaar een positieve verplichting van een verdragsluitende partij om de toegang tot het grondgebied voor een tijdelijk verblijf en het voortgezet of duurzaam verblijf voor de onderdanen van overige verdragsluitende partijen gemakkelijker te maken, maar de door de eerste verzoekende partij aangehaalde verdragsbepalingen vormen op zichzelf geen duidelijke en juridisch volledige tekst die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen oplegt. Nergens uit de bewoordingen van de aangehaalde verdragsbepalingen, noch uit overige bepalingen van het Verdrag of het aanvullend Protocol blijkt dat de plicht om de toegang tot het grondgebied in de zin van de artikel 1 van het Europees Vestigingsverdrag, dan wel de plicht om het voortgezet of duurzaam verblijf in de zin van de artikel 2 van hetzelfde Verdrag te vergemakkelijken, *ipso facto* een recht op toelating tot het grondgebied impliceert, of een mogelijkheid om verblijfsaanvragen op het grondgebied van de verdragsluitende staten in te dienen impliceert.

Uit het Verdrag blijkt evenmin dat nationale vereisten, zoals de verplichting om een verblijfsaanvraag in te dienen bij een bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst, strijdig zouden zijn met de doelstellingen van het Verdrag in het algemeen, te weten het bevorderen van de eenheid en de samenwerking tussen de verdragsluitende partijen, noch met de vereiste van het “*vergemakkelijken*” in het bijzonder. Uit afdeling II, a) van het aanvullend Protocol bij het Europees Vestigingsverdrag blijkt daarentegen dat de nationale voorschriften betreffende de toegang, het verblijf en het zich verplaatsen van vreemdelingen niet door het Verdrag worden aangetast, voor zover deze voorschriften niet in strijd zijn met de bepalingen ervan. Aldus blijkt dat het Verdrag geen automatische derogatie inhoudt van nationale formaliteiten of beperkingen die reeds bestonden op het ogenblik van de inwerkingtreding van het Verdrag, doch dat dergelijke regelgeving in stand blijft zolang zij niet onverenigbaar is met de verdragsverplichtingen.

Wat de verenigbaarheid van de Belgische regelgeving met het Europees Vestigingsverdrag betreft, wijst de Raad erop dat de afdeling wetgeving van de Raad van State in zijn advies nr. 5655 van 24 juni 1957, uitgebracht naar aanleiding van het wetsontwerp tot goedkeuring van het Verdrag, heeft geoordeeld dat de op dat ogenblik geldende Belgische regelgeving — met inbegrip van de verplichting voor vreemdelingen om bij binnenkomst in het bezit te zijn van een reispas voorzien van een Belgisch diplomatiek of consulaire visum, zoals bepaald in de wet van 28 maart 1952 betreffende de vreemdelingenpolitie en het koninklijk besluit van 3 december 1955 betreffende de voorwaarden waaronder vreemdelingen België kunnen binnenkomen, er verblijven en er zich vestigen — niet in strijd was met de uit het Verdrag voortvloeiende verplichtingen.

Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat er redelijkerwijze van kan worden uitgegaan dat, indien de verplichting om een machtigingsaanvraag in te dienen bij de daartoe bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging onverenigbaar zou zijn met de verplichtingen vervat in het Europees Vestigingsverdrag, de overeenkomstig artikel 24 van hetzelfde verdrag ingestelde Permanente Commissie daarvan melding zou hebben gemaakt in de periodieke verslagen die zij, krachtens dat artikel, opstelt met betrekking tot nationale wetgeving in het licht van de verdragsverplichtingen. De Raad is evenwel geen enkel dergelijk verslag, noch enig advies of aanbeveling van deze Commissie bekend waaruit zou blijken dat deze Belgische verplichting strijdig zou zijn met de bepalingen van het Verdrag.

Uit het geheel van voorgaande vaststellingen blijkt dat de stelling van eerste verzoekende partij dat de visumplicht voor Turkse onderdanen in strijd zou zijn met artikel 1 van het Europees Vestigingsverdrag niet kan worden bijgetreden. Evenmin kan het enkele feit dat dit verdrag de positieve verplichting oplegt om het voortgezet of duurzaam verblijf voor de onderdanen van de verdragsluitende partijen te vergemakkelijken, leiden tot de conclusie dat nationale procedureregels, die voorschrijven dat een machtiging tot verblijf in principe moet worden aangevraagd via een Belgische diplomatieke of consulaire post, buiten toepassing moeten blijven voor onderdanen van de staten die verdragspartij zijn bij het Europees Vestigingsverdrag. Het Europees Vestigingsverdrag betreft bijgevolg geen Verdrag in de zin van artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

De redactie van de artikelen 1 en 2 van het Europees Vestigingsverdrag maakt verder duidelijk dat deze verdragsrechtelijke bepalingen geen rechtstreekse werking hebben in de Belgische interne rechtsorde. Immers in afdeling I, a) van het aanvullend Protocol bij het Europees Vestigingsverdrag is uitdrukkelijk voorzien in de uitwerking in interne regelgeving wat de terminologie “*economische en sociale toestand*” betreft alsook wat de “*de redenen van openbare orde, nationale veiligheid, volksgezondheid of goede zeden*” betreft, opgenomen in artikel 1 en tevens van toepassing op artikel 2 van het Europees Vestigingsverdrag. Hieruit volgt dat de artikelen 1 en 2 van genoemd Verdrag geen verdragsrechtelijke normen zijn die voldoende duidelijk, nauwkeurig en onvoorwaardelijk zijn om op zichzelf, en zonder enige substantiële interne uitvoeringsmaatregel, toepasbaar te zijn in de Belgische rechtsorde, zodat objectieve rechtstreekse werking aan deze bepalingen dient te worden ontzegd.

Waar de eerste verzoekende partij voorts verwijst naar “*het Associatieakkoord en het bilateraal tewerkstellingsakkoord tussen België en Turkije van 16 juli 1964*”, dient de Raad op te merken dat zij niet aantoonbaar dat deze bepalingen *in casu* van toepassing zijn.

Aangaande het toepassingsgebied van de associatieovereenkomst tussen de Europese Gemeenschap en Turkije, goedgekeurd bij de wet van 15 juli 1964, kan worden opgemerkt dat in artikel 12 wordt bepaald dat de overeenkomstsluitende partijen overeenkomen zich te laten leiden door de artikelen 39 EG, 40 EG en 41 EG “*teneinde onderling geleidelijk het vrije verkeer van werknemers tot stand te brengen*”.

Uit voornoemde bepaling blijkt dat de eerste verzoekende partij zich pas dienstig kan beroepen op de associatieovereenkomst indien zij aantoonbaar dat de persoon die vervoegd wordt een werknemer is. *In casu* diende de eerste verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en gaat het niet om een aanvraag tot gezinshereniging. De eerste verzoekende partij toont niet aan dat er *in casu* sprake zou zijn van een hereniging met een echtgenoot die zijn

verblijfsrecht in het Rijk zou hebben verworven doordat hij naar België is afgereisd in het kader en onder de voorwaarden van een tewerkstellingsovereenkomst met Turkije. Dit blijkt evenmin uit het administratief dossier.

Daargelaten voorgaande vaststelling dat er geen sprake is van het verwerven van een verblijfsrecht in functie van een echtgenoot die een verblijfsrecht in België heeft verworven in het kader van een tewerkstellingsakkoord tussen België en Turkije, kan met betrekking tot de juiste interpretatie en draagwijdte van dit akkoord tussen België en Turkije worden verwezen naar de uitlegging die de wetgever eraan heeft gegeven in de voorbereidende werken tot wijziging van de Vreemdelingenwet voor wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging van niet EU-onderdanen. In dit wetvoorstel van 6 mei 2011 wordt de juiste interpretatie en draagwijdte van het akkoord besproken in het kader van de gezinshereniging van niet EU-onderdanen, met name:

“In het licht van de letter en de geest van deze tewerkstellingsakkoorden, moet - om onder het toepassingsgebied van deze akkoorden te vallen - worden voldaan aan twee voorwaarden:

- 1. de persoon die men komt vervoegen is zelf naar België afgereisd met het oog op tewerkstelling conform de bepalingen en voorwaarden voorzien in het bilateraal akkoord en;*
- 2. de afstammingsband, de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap moet reeds bestaan voor de persoon die wordt vervoegd, in het Rijk aankwam.*

Door deze interpretatie in een wet te gieten, wordt een einde gesteld aan een toepassing van deze akkoorden die veel ruimer gaat dan wat door de wetgever en de verdragsluitende partijen werd beoogd.

(...)

In de jaren 60 en 70 sloot België met een aantal landen bilaterale akkoorden met de bedoeling arbeidsmigranten aan te trekken voor tewerkstelling in de industrie. Deze akkoorden voorzagen onder meer in zeer gunstige bepalingen inzake gezinshereniging, om zo een verblijf hier aantrekkelijk te maken voor de buitenlandse werknemers.

België sloot met de volgende landen dergelijk vandaag nog geldend bilateraal akkoord: Marokko, Turkije, Algerije, Tunesië, Servië, Montenegro, Kroatië, Macedonië, Bosnië-Herzegovina.

Deze bilaterale akkoorden moesten arbeidskrachten naar België halen voor de mijn- en staalindustrie.

De regeling inzake gezinshereniging in dit verdrag waren veel soepeler dan die voor andere landen.

Thans moet worden vastgesteld dat de bepalingen uit deze verdragen aan personen van bovenvermelde nationaliteit automatisch gunstigere voorwaarden toekennen voor gezinshereniging en gezinsvorming dan de regeling in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet. En dit terwijl zij sensu stricto vaak helemaal niet onder het toepassingsgebied vallen van deze akkoorden.

Dit was nooit de bedoeling van de wetgever noch van de overeenkomsten.

Ook de rechtspraak heeft er al op gewezen dat deze akkoorden beperkt moeten worden geïnterpreteerd. (...)

De indieners verwijzen naar de wil van de stellers van de tewerkstellingsakkoorden. Uit de parlementaire voorbereiding (Verslag namens de commissie voor de Buitenlandse Zaken naar aanleiding van het ontwerp van wet houdende goedkeuring van de bilaterale akkoorden betreffende de tewerkstelling in België van buitenlandse werknemers, Parl.St., Senaat, 1974-1975, Nr. 563/2) blijkt wat met deze akkoorden op het vlak van gezinshereniging werd beoogd: (...)

Zowel uit de parlementaire voorbereiding als uit de teksten zelf van deze akkoorden blijkt dat zij allen hetzelfde toepassingsgebied en hetzelfde doel beogen.

In elk van de gevallen gaat het om de komst van een onderdaan uit het desbetreffende land naar België overeenkomstig een specifieke procedure en onder specifieke voorwaarden die telkens worden uiteengezet in artikel 3 van het desbetreffende akkoord, en waarbij het recht wordt verleend om na verloop van een korte periode eveneens zijn gezin mee te laten overkomen.

Teneinde een einde te maken aan de oneigenlijke toepassing van de bilaterale akkoorden, verheft dit wetsvoorstel de bovenvermelde rechtspraak tot wet.

Het wetsvoorstel bepaalt dan ook dat om onder het toepassingsgebied van het voordeligere regime van een bilateraal tewerkstellingsakkoord te vallen, moet worden voldaan aan twee voorwaarden:

- 1. de persoon die men komt vervoegen is zelf naar België afgereisd met het oog op tewerkstelling conform de bepalingen en voorwaarden voorzien in het bilateraal akkoord en;*
- 2. de afstammingsband, de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap moet reeds bestaan voor de persoon die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam.*

Personen die niet onder het toepassingsgebied vallen van een van de bilaterale akkoorden, vallen terug op de voorwaarden en de bepalingen van de vreemdelingenwet van 1980.” (Gedr.St., Kamer, 2010-2011, DOC 53 0443/17, 6-9).”

De Raad dient te wijzen op het feit dat een andere interpretatie fundamenteel in strijd zou zijn met de wil van de wetgever.

Artikel 11, eerste en tweede lid, van de tewerkstellingsovereenkomst tussen België en Turkije bepaalt:

*“De Turkse werknemers die regelmatig in België zijn tewerkgesteld, kunnen hun gezin laten overkomen, zodra zij een maand hebben gearbeid en op voorwaarde dat zij over een behoorlijke huisvesting voor hun gezin beschikken. De Belgische Regering en de Belgische werkgevers helpen de in België tewerkgestelde Turkse werknemers bij het zoeken naar die huisvesting.
Het gezin van de werknemer bestaat uit de echtgenote en de minderjarige kinderen ten laste (...).”*

Gelet op voorgaande blijkt dan ook geenszins dat de eerste verzoekende partij rechten kan putten uit dit tewerkstellingsakkoord. In dit verband dient er trouwens op te worden gewezen dat artikel 12 van de overeenkomst tussen België en Turkije zelf uitdrukkelijk verwijst naar *“(d)e Turkse onderdanen die onder de bij deze Overeenkomst bepaalde voorwaarden op het Belgische grondgebied zijn toegelaten”* en dat niet blijkt dat de andere bepalingen van de overeenkomst een ruimer toepassingsgebied zouden hebben.

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij zich dienstig kan beroepen op het Europees Vestigingsverdrag of de Associatieovereenkomst en derhalve geen buitengewone omstandigheden zou moeten aantonen.

3.11. De Raad stelt verder vast dat eerste verzoekende partij opnieuw de elementen herhaalt uit haar aanvraag doch zoals blijkt uit de omstandige motivering van de eerste bestreden beslissing heeft de verwerende partij alle door de eerste verzoekende partij als buitengewone omstandigheid aangehaalde elementen in ogenschouw genomen en gemotiveerd waarom deze elementen eerste verzoekende partij niet verhinderen om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen:

“Het feit dat de broer van mijnheer in België zou verblijven evenals andere familieleden, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkenen geenszins van de verplichting om hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien worden er geen persoonsgegevens verschaft van deze vermeende familieleden zodat noch de verwantschap noch hun verblijfsrecht kan worden nagegaan. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij in Turkije niets meer te zoeken zouden hebben omdat zij hun opleidingen daar voltooid zouden hebben, er geen job zouden hebben en heel hun hebben en houden verkocht zouden hebben. Zij zouden geen andere familieleden of sociaal leven hebben in Turkije en aldus geen enkele binding meer hebben met Turkije. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim 27 jaar in Turkije en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Het staat betrokkenen vrij om voor hun terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen geen bindingen meer zouden hebben met Turkije niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun hele leven zich in België zou afspelen, dat hun privéleven hier gesitueerd zou zijn en dat zij hier een gezins- en familieleven hebben in de zin van artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober

2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen melding maken van de aanwezigheid van verschillende familieleden, waaronder de broer van mijnheer, maar geen enkel stuk voorleggen dat betrekking heeft op deze vermeende familieleden. Uit niets blijkt dat zij hun gezinsleven in Turkije, waar zij huwden en samenwoonden alvorens naar België te komen, niet kunnen verzetten. Daarnaast mag redelijkerwijze aangenomen worden dat betrokkenen nog hechte banden hebben met Turkije, waar zij beiden geboren en getogen zijn en 27 jaar van hun leven doorgebracht hebben, tegenover drie jaar in België. Gezien hun legale verblijf van 09.03.2021 tot 08.12.2022 voor mijnheer en van 09.03.2021 tot 24.03.2023 voor mevrouw mag aangenomen worden dat betrokkenen waarschijnlijk wel degelijk banden hebben opgebouwd in België, niettegenstaande zij hiervan geen bewijzen voorleggen bij huidige aanvraag 9bis (betrokkenen leggen geen enkele getuigenverklaring voor). Wij merken echter op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

De advocaat van betrokkenen haalt aan dat betrokkenen op een gedoogde manier in België hebben verbleven sinds 2021. Echter, betrokkenen waren er steeds van op de hoogte dat hun verblijf verbonden was aan voorwaarden en bovendien slechts een tijdelijk verblijfsrecht was. Bovendien betekenden zij beiden een bevel om het grondgebied te verlaten. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie vrijwillig gevolg dienen te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkenen kozen er echter voor om geen gevolg te geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten.

Het feit dat betrokkenen een arbeidscontract voorleggen en hier tewerkgesteld kunnen worden, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan tijdens hun legale verblijf. De toelating tot arbeid voor mijnheer werd geweigerd door het gewest op 17.01.2023 en het verblijfsrecht van mevrouw werd ingetrokken op 24.03.2023. Betrokkenen hebben aldus geen officiële toestemming meer om betaalde arbeid te verrichten op het Belgische grondgebied. Indien betrokkenen een verblijfsvergunning wensen te verkrijgen omdat zij alhier wensen te werken, dienen zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Betrokkenen verwijzen naar het reisadvies van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken voor Turkije waaruit zou blijken dat de situatie in Turkije zorgwekkend zou zijn. Dit element kan echter niet weerhouden worden omstandigheid aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkenen, die de Turkse nationaliteit hebben. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkenen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij al goed geïntegreerd zouden zijn door hun tewerkstelling en door hun vrienden, dat al hun belangen zich in België zouden situeren, dat zij hier een vast adres zouden hebben, dat zij al meer dan twee jaar in België zouden verblijven, dat mijnheer onmiddellijk aan de slag zou kunnen, dat er sprake zou zijn van sociale verankering, dat zij hier hun inburgeringsattest behaald zouden hebben, dat zij de landstalen goed onder de knie gekregen zouden hebben, dat zij hier lessen Nederlands gevolgd zouden hebben, dat zij ook economisch hun steentje zouden bijgedragen hebben, dat mijnheer zijn rijbewijs behaald zou hebben, dat zij werkbereid zouden zijn, dat zij bereid zouden zijn om hun steentje bij te dragen, dat zij op alle vlakken geïntegreerd zouden zijn, dat zij hier een sociaal netwerk opgebouwd zouden hebben, dat mijnheer zijn Belgisch rijbewijs voorlegt evenals zijn Turkse diploma's, inschrijvingsbewijzen voor Nederlandse taallessen, zijn arbeidsovereenkomst, verschillende loonfiches en zijn attest van inburgering en dat mevrouw haar loonfiches voorlegt evenals haar attest van inburgering, haar Turkse diploma, haar certificaat Nederlands richtgraad 1 en haar arbeidsovereenkomst) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

3.11.1. Anders dan wat eerste verzoekende partij voorhoudt, negeert de verwerende partij geenszins het feit dat zij hier legaal gewerkt heeft maar wijst zij er op goede gronden op dat eerste verzoekende partij “er steeds van op de hoogte (was) dat hun verblijf verbonden was aan voorwaarden en bovendien slechts een tijdelijk verblijfsrecht was.” en dat: *Het feit dat betrokkenen een arbeidscontract voorleggen en hier tewerkgesteld kunnen worden, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan tijdens hun legale verblijf. De toelating tot arbeid voor mijnheer werd geweigerd door het gewest op 17.01.2023 en het verblijfsrecht van mevrouw werd ingetrokken op 24.03.2023. Betrokkenen hebben aldus geen officiële toestemming meer om betaalde arbeid te verrichten op het Belgische grondgebied. Indien betrokkenen een verblijfsvergunning wensen te verkrijgen omdat zij alhier wensen te werken, dienen zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.* Met haar betoog dat zij haar legale tewerkstelling verloor door ziekte van haar werkgever doet eerste verzoekende partij geen afbreuk aan de motivering dat zij wist dat haar verblijf in België aan voorwaarden verbonden was, dat de verdere toelating om arbeid te verrichten door het gewest geweigerd werd en dat – indien zij hier wenst te werken – zij daartoe via de geëigende weg de nodige vergunningen dient aan te vragen. Eerste verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan waarom het gegeven dat zij enige tijd legaal tewerk gesteld was en zij opnieuw in België wenst te werken, haar verhindert terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen.

3.11.2. Ook waar zij voorhoudt dat zij door haar legale verblijf in het verleden erop mocht vertrouwen dat zij hier verder kon verblijven, gaat eerste verzoekende partij geheel voorbij aan het gegeven dat zij wist dat haar verblijf in België aan voorwaarden verbonden was. Anders dan wat zij voorhoudt, kan niet blijken dat het bestuur bij haar enige rechtmatige verwachting heeft gewekt dat zij – ondanks het niet voldoen aan de voorwaarden voor verder verblijf – zij toch verder zou mogen verblijven. Haar betoog inzake de schending van het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel gaat dan ook niet op.

3.11.3. Waar eerste verzoekende partij er voorts op wijst dat zij reeds drie jaar in België verblijft en zij hier een gezins-, familie- en privéleven heeft en dat zij niks of niemand meer heeft in het herkomstland, gaat zij wederom volledig voorbij aan de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing waar de verwerende partij in essentie vaststelt dat het loutere feit familieleden in België te hebben haar niet vrijstelt van de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen, dat eerste verzoekende partij trouwens ook geen persoonsgegevens verschaft van deze vermeende familieleden zodat de verwantschap noch hun verblijfsrecht kan worden nagegaan en dat ook geenszins blijkt dat zij met deze familieleden een relatie heeft die de normale affectieve banden overstijgt, dat gelet op het feit dat eerste verzoekende partij ruim 27 jaar in het herkomstland heeft doorgebracht een verblijf in België van om en bij de drie jaar en de hier opgebouwde banden en integratie bezwaarlijk vergeleken kunnen worden met de banden in het herkomstland die geacht mogen worden nog steeds te bestaan nu een louter verblijf in een ander land daaraan geen afbreuk doet, dat zij beroep kan doen op IOM voor een duurzame terugkeer, dat zij haar gezinsleven met haar echtgenote ook kan verderzetten in het herkomstland – waarbij de Raad erop wijst dat de echtgenote van eerste verzoekende partij ondertussen ook effectief is teruggekeerd naar Turkije –, dat het slechts gaat om een eventuele tijdelijke terugkeer om zich in regel te stellen en dat de elementen van lang verblijf en integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag.

3.11.4. In de mate waarin de eerste verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM en betoogt dat haar gezins- en familieleden zich volledig in België situeert, merkt de Raad op dat de term ‘*familie- en gezinsleven*’ zoals bedoeld in artikel 8, eerste lid van het EVRM, een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Voor zover de eerste verzoekende partij zich wenst te beroepen op een familieleden met – overigens niet nader geïdentificeerde - familieleden, laat de Raad gelden dat, waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen (schoon)ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Litouwen*; EHRM 17 februari 2009, *Onur/Groot-Brittannië*; Mole N., *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten. *In casu* beperkt de eerste verzoekende partij zich ertoe te stellen dat zij een broer heeft in België. Met een loutere verwijzing naar het hebben van familieleden op het Belgische grondgebied toont de eerste verzoekende partij echter niet aan in België afhankelijk te zijn van deze familieleden. De schending van artikel 8 van het EVRM kan op dat vlak niet worden aangenomen.

Verder stelt de Raad vast dat de echtgenote van eerste verzoekende partij evenmin verblijfsgerechtigd is en zij tevens een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen zodat de bestreden beslissingen geen

breuk vormen in de gezinseenheid tussen eerste verzoekende partij en haar echtgenote, dit nog temeer zoals *supra* vastgesteld haar echtgenote op 19 januari 2026 vrijwillig teruggekeerd is naar Turkije. Ook op dit vlak toont de eerste verzoekende partij geen schending aan van artikel 8 EVRM.

3.11.5. Wat betreft de aangevoerde schending van het privéleven, merkt de Raad verder op dat het aan de eerste verzoekende partij toekomt om concreet aan te tonen dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder de notie ‘*privéleven*’ uit artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen (EHRM 23 juni 2008, *Maslov t. Oostenrijk*, § 63), en zij aldus niet als “*gewone*” sociale relaties kunnen worden gekwalificeerd.

De Raad wijst erop dat de normale binding die ontstaat met België enkel en alleen door het verblijf niet als voldoende kan worden beschouwd om aannemelijk te maken dat zij een beschermenswaardig privéleven heeft opgebouwd in België. Het begrip ‘*privéleven*’ doelt immers op het netwerk van persoonlijke, sociale en economische relaties dat de vreemdeling heeft opgebouwd (EHRM 9 oktober 2009 *Slivenko/Letland* (GK), § 96), en in alle redelijkheid mag worden verwacht dat verzoekende partij hiervan enig bewijs voorlegt. Verzoekende partij verwijst dan wel naar het gegeven dat zij gedurende twee jaar in België legaal heeft kunnen werken, dat zij lessen Nederlands heeft gevolgd, een inburgeringsattest heeft behaald en dat zij getuigt van goed gedrag, doch hiermee toont de eerste verzoekende partij geenszins aan dat zij in België dermate sociale, economische of culturele banden heeft opgebouwd derwijze dat zij gewag kan maken van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Bovendien, voor zover er *in casu* toch sprake zou zijn van een beschermenswaardig privéleven in België, *quod non*, dient vastgesteld dat de verwerende partij er evenzeer op gewezen heeft dat het gaat om een tijdelijke terugkeer hetwelk geen schending uitmaakt van artikel 8 EVRM.

Er moet worden opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM en de vereiste belangenafweging in de ontvankelijkheidsfase van een procedure op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet voornamelijk een rol spelen in het beantwoorden van de vraag of een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert.

Wanneer dit het geval is, dan zal er sprake zijn van een buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- of privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, par. 70). In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43) noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

Wat betreft de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om daar een verblijfsaanvraag in te dienen, stelt het EHRM dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, *Diorama Lambi Longa vs. Nederland*, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Verzoekende partij, die wist dat haar verblijf aan voorwaarden verbonden was, maakt niet aannemelijk waarom de door haar ingeroepen elementen van verblijf van om en bij de drie jaar in België en haar verlopen tewerkstelling een terugkeer naar het herkomstland, waar zij geboren en getogen is en waarbij aangenomen mag worden dat zij aldaar nog over een sociaal en familiaal netwerk beschikt alsook de mogelijkheid om aldaar te werken, verhinderen. Zij toont ook niet aan dat zij haar sociale en eventuele familiale banden niet zou kunnen onderhouden door gebruik te maken van de moderne

communicatiemiddelen of bezoeken. Evenmin kan blijken dat – zo zij in België wenst te werken – zij dit niet kan aanvragen via de geëigende weg.

De eerste verzoekende partij toont niet aan dat de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen haar privéleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, *Gul/Zwitserland*, 22 EHRR 228). Het privéleven wordt *in casu* niet in die mate geaffecteerd dat dit zou moeten opwegen tegen het publieke belang inzake de naleving van de immigratiecontrole.

De Raad stelt vast dat eerste verzoekende partij niet aantoont dat *in casu* sprake is van een uitzonderlijke situatie waardoor haar verwijdering aanleiding kan geven tot een schending van artikel 8 EVRM.

De verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat er heden in hoofde van de Belgische staat een positieve verplichting bestaat. Een disproportionaliteit tussen de belangen van de eerste verzoekende partij enerzijds, die *in se* erin bestaan om haar privéleven verder te zetten in België hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden gesteld in de Vreemdelingenwet en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet uit de bestreden beslissingen. In deze omstandigheden wordt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond.

De Raad benadrukt verder dat de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Pas indien de verwerende partij van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal zij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij zij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie. *In casu* heeft de verwerende partij op goede gronden, zoals blijkt uit de bespreking hoger, vastgesteld dat eerste verzoekende partij geen elementen heeft aangevoerd waaruit kan blijken dat deze een terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen verhinderen. De stelling van de verwerende partij dat de door eerste verzoekende partij aangevoerde elementen van verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Eerste verzoekende partij maakt, gelet op de bespreking hoger, met haar betoog geenszins aannemelijk waarom de door haar ingeroepen elementen van integratie en verblijf haar wel zouden verhinderen de aanvraag in het herkomstland in te dienen.

3.12. Waar eerste verzoekende partij nog verwijst naar rechtspraak van de Raad van State toont zij geenszins aan dat de verwerende partij *in casu* op verkeerde gronden of met miskennis van bepaalde pertinente gegevens tot de vaststelling is gekomen dat er in haar hoofde geen sprake is van buitengewone omstandigheden die een terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen verhinderen.

3.13. Eerste verzoekende partij verwijst voorts wederom naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, maar zoals de verwerende partij niet kennelijk onredelijk motiveert: *“Betrokkenen verwijzen naar het reisadvies van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken voor Turkije waaruit zou blijken dat de situatie in Turkije zorgwekkend zou zijn. Dit element kan echter niet weerhouden worden omstandigheid aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkenen, die de Turkse nationaliteit hebben. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkenen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”* Anders dan wat eerste verzoekende partij voorhoudt, beperkt de verwerende partij zich ook niet tot de stelling dat dit reisadvies enkel geldt voor toeristische reizen, maar wijst zij er evenzeer op dat dit een algemeen advies betreft en eerste verzoekende partij nalaat dit op haar eigen situatie te betrekken. Nu het advies geenszins slaat op de persoonlijke concrete situatie van eerste verzoekende partij die als Turkse onderdaan terugkeert naar haar land van herkomst maar bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land (cfr. RvS, nr. 176.206 van 26 oktober 2007), toont de eerste verzoekende partij geenszins aan dat zij met een loutere verwijzing naar dit advies aannemelijk heeft gemaakt dat zij niet kan terugkeren naar Turkije om aldaar de aanvraag in te dienen.

3.14. Waar eerste verzoekende partij nog betoogt dat haar regularisatieaanvraag ten gronde had moeten beoordeeld worden en derhalve ook het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten nietig moet worden verklaard is haar betoog, gelet op de bespreking hoger, niet dienstig.

3.15. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt verder als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Zoals duidelijk blijkt uit de motieven van de tweede bestreden beslissing heeft de verwerende partij de elementen in de zin van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in overweging genomen en gemotiveerd waarom deze het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten niet in de weg staan. De Raad benadrukt dat het bestreden bevel pas getroffen werd nadat haar verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd afgewezen. In deze beslissing werd uitvoerig ingegaan op de door eerste verzoekende partij aangevoerde elementen in haar verblijfsaanvraag en gemotiveerd waarom deze elementen een terugkeer naar het herkomstland niet verhinderen. Zoals blijkt uit de bespreking hoger heeft verzoekende partij niet aannemelijk gemaakt dat er enig element – zoals het feit dat zij eventueel familie heeft in België – voorligt die een terugkeer naar het herkomstland zou verhinderen.

3.16. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

4. Korte debatten

De eerste verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in hoofde van tweede verzoekende partij. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend zesentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER